

Ungdoms - Landet

Det var en gång en konung, som rådde öfver ett mäktigt rike. Han var tapper i strid, klok i rådslag, och alla hans företag hade en god framgång. Men när åren voro framlidna, blef konungen gammal och grå, så att han kunde väl märka det han icke skulle lefva länge. Då vardt han sorgsen i sin hug, ty han hade lifvet kärt, och sporde så alla visa män i sitt rike om det icke gäfves något medel att undkomma döden. De visa männen skakade sina hufvuden och lade råd; men ingen visste svara till konungens spörsmål.

En dag, kom der till kungsgården en gammal spå-qvinna, som farit vida öfver vatten och land, och var beryktad för sin visdom och klokskap. Konungen frågade den gamla qvinnan om hon visste någonting nytt. Då sade käringen: »Herre, konung! det är mig sagdt, att du mycket rädes att dö, nu sedan du är gammal vorden. Derföre har jag kommit hit, och vill lära dig huru du skall återvinna ungdom och helsa.» Vid detta tal blef konungen väl tillfreds, och sporde huru härmed skulle tillgå. Spå-qvinnan tog till orda: »långt, långt bort, mång tusende mil härifrån, ligger ett land, som heter *Ungdomslandet*. I det landet finnes ett slags underligt vatten, och växer ett slags kostliga äpplen. Hvilken som dricker af vattnet och äter af äpplena, han blifver ung på nytt, vore han aldrig så gammal. Men icke många äro de som få smaka deraf, ty vägen är lång och full med farligheter.» När den gamle konungen hörde detta, blef han mycket glad, och lönade spå-qvinnan rikligt för hennes goda råd. Dermed skiljdes de ifrån hvarandra.

Konungen öfverlade nu med sig sjelf, huru han skulle erhålla af det underbara vattnet och de kostliga äpplena; ändtligen beslöt han att skicka någon af sina söner, för att hemta dem. Till den ändan lät han rikligen utrusta den äldste prinsen med penningar och annan nödtorft, och sände honom så på väg. Men när prinsen hade farit långt bort, kom han till en stad, som mycket behagade honom. Då glömde han alldeles sitt ärende,

lefde i nöjen och yppighet, och tänkte icke vidare på sin lofven, att fara till fjerran land efter lifs-vatten åt sin fader.

Det led så en tid bortåt, och konungen längtade mycket efter sin sons återkomst; men han hördes icke af. Då lät gubben utrusta sin andre son med gods och guld, och skickade äfven honom att uppsöka det prisade Ungdoms-landet. Men när svennen hade farit lång väg, kom han till en stor stad, och träffade sin broder. Nu gick det honom, såsom det gått den äldre prinsen. Han glömde alldeles bort sitt ärende, lefde med vin och frillor, samt tänkte icke vidare på sitt ord och lofven, att hemta ungdoms-äpplen och lifs-vatten åt sin gamle fader.

När det så hade stått om en rund tid, och ingen af prinsarne kom tillbaka, blef den gamle konungen mycket bräcklig af sorg och ålderdom. Då gick den yngste prinsen inför sin fader och beddes, att äfven han skulle få draga bort och uppsöka det prisade Ungdoms-landet. Såsom nu konungen icke hade qvar mer än en enda son, ville han ogerna bifalla svennens begäran, utan bad honom stadna der han var. Men konunga-sonen var fast vid sin mening, och så fick han ändtligen råda. Konungen lät nu utrusta sin yngste son med gods och egodelar, och svennen gaf sig på väg. Men gubben satt ensam och öfvergifven i sitt rike, och bidade med mycken oro, att någon af hans söner skulle komma hem igen.

Ungersvennen färdades nu vida vägar, och kom slutligen till en stor stad, hvarest han träffade sina äldre bröder. Då bådo konunga-sönerna honom stadna qvar hos dem, och icke göra sig bekymmer för den gamle gubben der hemma; men prinsen ville icke svika sitt ord, utan nekade till deras begäran. Han tog så afsked ifrån sina bröder, och drog vidt omkring genom många och stora riken. Hvem helst han mötte, tillsporde han om vägen till Ungdoms-landet; men det var ingen som visste förtälja eller eljest gifva någon besked derom.

En dag for svennen vilse uti en mycket stor skog. Vid han nu

såg sig omkring för att finna herberge, fick han se ett ljus, som på långt afstånd flämtade emellan träden. Prinsen gick dit, och kom till en liten jord-hytta, hvarest bodde en mycket gammal qvinna. Konunga-sonen frågade om han fick blifva der öfver natten, och käringen samtyckte till hans begäran. När de nu talades vid, frågade den gamla qvinnan efter hans ätt och ärende. Prinsen svarade, att han var en konunga-son, som dragit bort att söka efter Ungdoms-landet, och sporde tillika, om icke gumman kunde gifva honom någon besked derom. Då sade käringen: »jag har lefvat i trehundra vintrar, och ännu har ingen förtäljt mig om landet, som du nämner. Men jag råder öfver djuren på marken. Kanske är det någon ibland mina undersåter, som hittar vägen. Arla i morgon vill jag spörja derom.» Konunga-sonen tackade mycket för detta goda löfte, och så dväljdes han der öfver natten.

När nu dagen grydde och sol rann upp, gick käringen ut och blåste i sin pipa. Då blef ett starkt gny i skogen, och der kommo löpande alla fyrfota djur både när och fjerran. Sedan djuren voro församlade och hade hyllat sin drottning, sporde den gamla, om det var någon ibland dem, som kände vägen till Ungdoms-landet. Djuren höllo så en lång öfverläggning härom; men det var ingen, som visste svara till drottningens spörsmål. Då vände sig den gamla gumman till konunga-sonen och sade: »jag kan nu icke vidare bistå dig. Men jag har en syster, som råder öfver foglarne i luften. Helsa henne ifrån mig, kanske vet hon någon hjälp.» Käringen befallte nu ulfven att föra svennen till hennes syster, och härmed lyktades deras samtal. Men konunga-sonen satte sig upp på ulfvens rygg, och så bar det af öfver skog och mark, öfver berg och dal, många villa stigar.

Serla om aftonen, när sol gått i skog, fingo de se ett ljus, som flämtade emellan träden. Då sade ulfven: »nu äro vi framme, ty här bor min drottnings syster.» Han vände så hem igen; men konunga-sonen gick in, och fann en mycket, mycket gammal qvinna, som bodde i en jord-koja. Medan de nu talades

vid, sporde gumman om hans ätt och ärende. Prinsen svarade, att han var en konunga-son, som dragit bort att leta efter Ungdoms-landet, och helsade tillika ifrån hennes syster, som rådde öfver djuren på marken. Då tog käringen till orda: »jag har lefvat i sexhundra vintrar, och ännu har ingen förtäljt mig om landet, som du nämner. Men jag råder öfver alla foglarne i luften; kanske är det någon ibland mina undersåter, som hittar vägen. Arla i morgon vill jag spörja derom.» Konunga-sonen tackade såsom tillbörligt var, för gummans goda löfte, och så blef han der öfver natten.

När det nu bräckte för dagen, gick käringen ut och blåste i sin pipa. Då blef ett starkt susande och dån i luften, och der kommo farande alla himmelens foglar, både stora och små, både när och fjerran. Sedan de voro församlade och hade hyllat sin drottning, sporde den gamla, om det var någon ibland dem som visste vägen till Ungdoms-landet. Foglarne höllo så en lång öfverläggning härom; men slutet blef, att ingen kunde svara till drottningens spörsmål. Då vände sig den gamla gumman till konunga-sonen, och sade: »jag kan nu icke vidare hjälpa dig. Men jag har en syster, som råder öfver fiskarne i hafvet. Far dit, och hälsa henne ifrån mig. Vet inte hon någon råd, så är det ingen som vet det.» Käringen befallte nu örnen att föra svennen till hennes syster; och dermed skiljdes de åt. Men konunga-sonen steg upp på örnens rygg, och så bar det af som en stormvind, öfver blåa haf och gröna länder.

Serla om aftonen, fingo de se ett ljus, som tindrade emellan träden. Då sade örnen: »nu äro vi framme, ty här bor min drottnings syster.» Han tog så afsked ifrån ungersvennen, och flög hem till sin matmoder; men konunga-sonen trädde in i stugan, och sporde om han fick låna herberge. Käringen samtyckte gerna härtill. Medan de nu talades vid, frågade gumman efter hans ätt och ärende. Prinsen svarade, att han var en konunga-son, som dragit bort att söka efter Ungdoms-landet, och helsade tillika från hennes syster som rådde öfver foglarne i luften. Då tog käringen till orda: »jag har nu

lefvat i niohundra vintrar, och ännu aldrig har någon förtäljt mig om landet, som du nämner. Men jag råder öfver fiskarne i hafvet. Kanske är det någon ibland mina undersåter, som hittar vägen. Arla i morgon vill jag spörja derom.» Svennen tackade såsom tillbörligt var, för gummans goda löfte, och så dväljdes han der öfver natten.

Tidigt om morgonen, innan det lyste för dagen, gick käringen ut och blåste i sin pipa. Då blef ett starkt sorl och brusande i hafvet, och vattnet skummade af de oräkneliga fiskar, stora och små, hvilka kommo ifrån när och fjerran. Sedan alla kommit tillsammans, och hade hyllat sin drottning, talade den gamla qvinnan, och sade: »derföre har jag kallat eder, att mig lyster veta, om någon känner vägen till ett land som heter Ungdoms-landet.» Fiskarne höllo nu en lång rådplägning; men slutet var, att ingen kunde svara till drottningens spörsmål. Då blef käringen misslynt, och sade: »ären J väl alla samlade ännu? Jag kan icke se till den gamle hvalen, som eljest icke är den minste ibland eder.» I det samma hördes ett starkt brusande ute på hafvet, och den gamle hvalen kom hastigt farandes. Gumman sporde hvarför han icke kommit med de öfriga; men hvalen ursäktade sig att han hade färdats så lång en väg. »Hvar har du då varit?» frågade gumman. 'Jo,' svarade fisken, 'jag har farit mång sinom tusende mil. Jag kommer just nu ifrån ett fagert land, som heter Ungdoms-landet.'

När käringen hörde detta blef hon väl tillfreds, och sade: »det må blifva till straff för din ohörsamhet, att du ännu en gång skall fara till Ungdoms-landet, och föra denna ungersvenn med dig på resan.» Derefter tog hon afsked ifrån konungasonen, önskade honom lycka på färden, och så skiljdes de åt. Men svennen satte sig upp på hvalens rygg, och nu bar det af som en pil långt hän öfver vattnet.

De färdades så hela dagen igenom, och kommo sent om aftonen till det prisade Ungdoms-landet. Då sade hvalen: »jag vill nu gifva dig ett godt råd, som du skall noga följa, om du eljest önskar att ditt förehafvande skall lyckas. Uti det,

förtrollade slottet faller allt i sömn vid midnatts-timman. Gack då upp i borgen, tag ett äpple och en flaska vatten; men sinka dig icke, utan skynda genast tillbaka. Om du dröjer öfver sjelfva midnatts-stunden, gäller det begges vårt lif.» När konunga-sonen hörde detta, tackade han hvalen för dess goda råd, och lofvade i allt göra såsom fisken hade sagt honom.

Vid midnatts-tid gick prinsen upp till det förtrollade slottet, och fann allting såsom den vise hvalen hade förtäljt. Vid borgporten voro grymma djur, björnar, ulfvar och drakar; men alla lågo i en tung dvala, och det tycktes såsom hade hela borgen stått öde. Prinsen vandrade så genom många stora rum, det ena präktigare än det andra, och kunde icke nog förundra sig öfver den myckna rikedom, som allestädes låg för hans ögon. Slutligen kom han i en stor sal, som var fagert smyckad med täcken af guld och silfver. Midt i den stora salen växte ett träd med de aldra kostligaste äpplen, och jemte trädet var en källa, hvars vatten skimrade såsom klart gull, och gaf en sällsam klang när det rann öfver stenarne. Då förstod konunga-sonen att han ändteligen hade funnit hvad han så länge efterletat. Han lopp derföre fram, plockade sin ränsel full med fagra äpplen, och fyllde sin flaska med lifes-vatten ur den kostliga källan.

Svennen skulle nu vända tillbaka; men han kunde icke öfvervinna sin åtrå, att ännu en liten stund se sig om i det förtrollade slottet. Han fortsatte derföre sin vandring ur rum och i rum, ur sal och i sal, och tyckte att den ena alltjemnt öfverträffade den andra. Ändteligen kom han i ett rum, som framför alla de öfriga var smyckadt med guld, silfver och ädla stenar. Midt i det präktiga rummet stod en säng, bäddad med blåa silkes-bolstrar, och på bädden slumrade en mö, så fager, att väl aldrig någon sett hennes like i verlden. Då rördes hjertat i ungersvennens bröst, han glömde den vise hvalens varningar, och sof i famnen hos den fagra konunga-dottern.

När svennen hade sofvit en blund och skulle gå sin väg,

tycktes honom att han väl borde låta mön veta, hvem det var som hade njutit hennes ynnest. Till den ändan skref han på väggen, att Prins *Venius af Engeland* hade varit der, och ilade så bort ur slottet. Det var också hög tid; ty knappast hade han gått igenom borg-porten, förr än allt vaknade ur sin dvala; djuren röto, vapen slamrade, och hela borgen blef uppfyllt af lif och rörelse. Men prinsen satte sig hastigt upp på hvalens rygg, och sedan bar det af som en blåst öfver böljorna.

De färdades så någon stund, och kommo ut på det villande hafvet. Då sänkte sig hvalen plötsligt ned under vattnet, och drog prinsen med sig. När de åter kommo upp var svennen mycket förfärad, och tänkte att han varit nära sin sista stund. Hvalen sporde: »blef du rädd?» Prinsen jakade att så var. Hvalen tog till orda: »lika rädd var jag, när du tog för många äpplen.»

De färdades ännu en stund, och hvalen dök åter ned i hafvet. Men den gången blef han mycket längre under vattnet än förut, och när de kommo åter upp var prinsen nästan halfdöd af förskräckelse. Hvalen sporde: »blef du rädd?» Svennen jakade att så var. Hvalen tog till orda: »lika rädd var jag, när du sof hos den unga prinsessan.»

De färdades nu åter en stund, och hvalen dök tredje resan ned i hafvet; men denna gången for han så djupt, att prinsen trodde sig aldrig mer få skåda dagsens ljus. När de kommo upp sporde hvalen ånyo: »blef du rädd?» Svennen jakade att så var. Fisken sade: »lika rädd var jag, när du skref ditt namn på sals-väggen.» De fortsatte derefter sin färd utan vidare äfventyr, intill dess de kommo till den andra stranden.

Prinsen tog nu afsked ifrån den gamle hvalen, och gick upp till gumman som hade sett niohundrade vintrar. När käringen blef honom varse, gladdes hon att hans äfventyr hade så väl aflupit. Men ungersvennen sade, att han ville vedergälla hennes goda bistånd, och gaf henne så ett äpple ifrån Ungdoms-

landet och en drick af det kostliga lifs-vattnet. Käringen åt och drack, och lät sig väl smaka. Då fick man se ett stort under; ty den gamla, gamla gumman skiftade sin hamn, skrynklorna försvunno ifrån hennes anlete, munnen fylldes med de friskaste tänder, barmen höjde sig, och hon stod der såsom en blomstrande mö, sådan hon var i sina unga dagar. Fisk-drottningen kunde icke nog prisa denna sällsamma förändring, och tackade konunga-sonen öfvermåttan för hans stora tjenst. Derefter skiljdes de ifrån hvarandra. Men vid afskedet sade qvinnan: »jag vill nu löna dig för din vän-gåfva. Här har du ett betsel. När du skakar derpå, kommer det fram en gångare, som är lika snabb med vinden. Han skall bära dig hvart helst du önskar.»

Ungersvennen rystade nu på betslet, såsom fisk-drottningen hade lärt honom, och genast kom der fram en fager gångare, hvilken bar honom hän till den gamla gumman, som hade sett sexhundra vintrar. När nu fogel-drottningen blef honom varse, gladdes hon att hans företag hade väl aflupit. Men konunga-sonen tackade för sist, och sade att han ville vedergälla hennes goda bistånd. Han gaf henne så ett äpple ifrån Ungdoms-landet, och en dryck af det kostliga lifs-vattnet. Käringen åt och drack, och lät sig väl smaka. I detsamma fick man se ett nytt under; ty den gamla qvinnan skiftade sin hamn, skrynklorna gingo bort ur hennes anlete, munnen log, barmen höjde sig, och hon stod der inför prinsen såsom en jungfru i unga dagar. Fogel-drottningen kunde icke fyllest prisa denna sällsamma förändring, och tackade svennen öfvermåttan för hans stora tjenst. Derefter skiljdes de ifrån hvarandra med stor vänskap. Men vid afskedet sade qvinnan: »jag vill nu löna din gåfva. Här har du en duk. När helst du breder den ut, skall den dukas med konungsliga rätter.»

Ungersvennen tog den kostbara duken, satte sig upp på sin fåle, och red bort, intill dess han kom till gumman som hade lefvat trehundra vintrar. När nu djur-drottningen blef honom varse, kände hon en stor hugnad att hans äfventyr hade lyktats

så väl, och undfick honom med mycken vänskap. Men svennen sade, att han ville vedergälla hennes goda bistånd, och gaf henne så ett äpple ifrån Ungdoms-landet och en dryck af det kostliga lifs-vattnet. Käringen åt och drack, och lät sig väl smaka. Då förspordes åter ett stort under, ty den gamla qvinnan skiftade sin hamn och blef ung på nytt; skrynklorna försvunno ur hennes anlete, den krokiga gestalten rätade sig, och hon stod der såsom en mö af sällsam fägring. Djurdrottningen kunde icke nog glädja sig öfver allt detta, och tackade prinsen för hans öfvermåttan stora tjenst. Derefter skiljdes de ifrån hvarandra med mycken vänskap. Men vid afskedet tog qvinnan fram ett svärd, gaf det åt svennen, och sade: »jag vill nu löna din föräring. Här har du ett svärd. Hvem helst du hotar dermed skall vika, vore han ock det grymmaste vild-djur.»

Konunga-sonen tyckte sig nu vara i allo väl utkommen, och for så vidare, intill dess han träffade sina bröder. Då blef en stor fröjd å begge sidor. Men när de äldre konunga-sönerna fingo veta, att deras broder hade lyckats i sitt företag, fingo de en stor afund i sitt hjerta, och lade råd samman, huru de skulle svika honom och sjelfva vinna pris hos sin fader. De gåfvo nu mång fagra ord, och läto tillreda ett ypperligt gästabud. Men om natten, när svennen sof, aktade bröderna tillfälle, samt bytte bort ungdoms-äpplena och lifs-vattnet, utan att prinsen visste det, eller ens kunde tänka en sådan falskhet.

Svennen tog derefter afsked ifrån sina bröder, steg upp på sin gångare, och red hem till sin faders gård. Då blef den gamle konungen väl tillfreds att han återfått sin yngste son, och prinsen glädde sig att hans fader ännu var vid lif. Han bar så fram sina håfvor, och bad konungen äta af äpplena och dricka af vattnet, att han skulle blifva ung på nytt. Men det gick mycket emot förmodan, ty der spordes ingen förändring, utan gubben var och blef lika gammal och grå som tillföre. Nu kunde konungen icke tänka annat, än att hans son velat gäckas

med sin fader, och blef högeligen vred. Men prinsen märkte att han var besviken, och detta gick honom hårdt till sinnes.

När det så hade lidit en tid bortåt, kommo äfven de begge äldsta bröderna hem till kungsgården. De hade mycket att förtälja om sin resa, och ordade vidlyftigt om alla de farligheter,[161] som de utstått på vägen till Ungdoms-landet. Derefter gingo begge prinsarne inför sin fader, och bjödo honom äpplen och lifsvatten, att han skulle blifva ung på nytt. Konungen åt och drack, och lät sig väl smaka. Nu skedde ett märkligt rön, ty gubben skiftade sin hamn, hans grå hår blefvo ljusa, munnen fylldes med tänder, skrynklorna försvunno, och han stod der såsom en fager ungersvenn. Då vardt en stor fröjd öfver hela riket, och konungen prisade sina begge äldsta söners trohet och mandom; men alla vredgades uppå den yngste konunga-sonen, att han farit med lögn och falskhet. Der blef nu dömdt, att svennen skulle kastas i lejona-kulan, och domen gick i fullbordan utan alla nåder. Men när vild-djuren ville sönderslita den unge prinsen, hötte han åt dem med sitt svärd, och de gjorde honom ingen skada. När prinsen blef hungrig, bredde han sin duk, och den fylldes med kostelig mat. Han satt så uti lejona-kulan i sju runda år, och ingen menniska visste att han ännu var vid lif. –

Sagan vänder nu åter till Ungdoms-landet. Der blef en stor uppståndelse sedan prinsen farit sin kos; ty lifs-vattnet var borta, äpplena voro borta, och hvad ännu värre var, den unga prinsessan hade mistat sin ära. När så månaderna voro förlidna, föll konunga-dottern i barnsäng, och födde ett fagert svennebarn. Men den lille prinsen hade i den venstra handen en underlig växt, likasom ett äpple, och äpplet ville icke gå bort. Då lät konunga-dottern samla alla visa qvinnor i hela Ungdoms-landet, och sporde om råd, huru hennes son skulle blifva fri från sitt lyte. Qvinnorna öfverlade länge, och ordade både till och ifrån. Men slutet var, att den unge prinsen icke skulle blifva helbregda, förrän han fick träffa sin rätte fader.

Det stod så en rund tid om, pilten växte upp, och røjde mera nimme och fattningsgåfva än andra barn. Ingenting var så krokigt eller konstigt att han icke mäktade reda det, och vid sju års ålder kunde han stafva sin faders namn, som stod skrifvet på sals-väggen. Då fick konunga-dottern en stor åtrå att draga bort och uppsöka prins Venius. Hon lät så skjuta sina snäckor i sjön, och utrustade dem på det aldra bästa med kostligt gods och valdt manskap. Derefter gick prinsessan om bord tillika med sin unge son, hissade segel på förgyllda rår, och så foro de lustigt öfver hafvet till Engeland.

När nu den präktiga skepps-flottan kom utanför staden, blef mycken oro och uppståndelse derinom; ty alla trodde att det var en fiendtlig härs-makt. Men konunga-dottern lade till vid bryggan, och skickade sände-bud till konungen, att hon ville träffa prins Venius. Då vardt konungen mycket tvehugsen, ty han mindes rätt väl att prinsen blifvit kastad för vild-djuren, ehuru han icke vill bekänna det. Han höll så råd med sina män, och öfverlade hvad nu vore att göra; men ingen visste hjelp i en slik farlighet. Slutet blef, att konungen skulle skicka sin äldsta son, efter som han icke kunde skicka den yngsta. Der affärdades så bud till konunga-dottern, att prins Venius skulle komma den följande dagen.

Arla om morgonen lät prinsessan breda gyllene täcken öfver vägen, och satte sig sjelf med sin lilla son på skepps-bryggan, för att emottaga konunga-sonen. När det så hade lidit en stund, kom den äldste prinsen ridandes ut ur staden, och aktade fara till skeppen. Vid han nu fick se hvad präktiga täcken voro bredda uppå vägen, kunde han icke nog undra öfver all denna rikedom, och höll åt sidan, att icke hans gångare skulle trampa så dyrbara tyger. Han kom så ned till skepps-bryggan, hvarest konunga-dottern satt i högsätet, omgifven af allt sitt folk. Men när den lille pilten såg honom varligt skrida fram, ropade han med ifver: »icke är denne min far.» Äpplet i gossens hand satt ock qvar såsom tillförene. Då måste prinsen vända hem, med ringa heder och oförrättadt ärende; men

prinsessan lät förkunna, att hon icke skulle fara dädan, innan hon hade funnit den rätte prins Venius.

Andra dagen skickade konungen sin andra son; men det gick på samma sätt. Prinsen räddes att rida öfver de fagra guld-täckena, och när han så kom till skeppsbyggnaden, hvarest konunga-dottern satt i sitt högsäte, ropade pilten, som stod vid hennes knä: »icke kan denne vara min fader.» Äpplet satt också kvar i svennens hand som tillföre. Konunga-sonen fick nu fara hem igen, och det tycktes alla, att han lidit mera skam än skada. Men som prinsessan nu väl kunde märka, att man handlade emot henne med svek och falskhet, blef hon vred, och gick i land med all sin härs-makt. Tillika sände hon bud till konungen, att hon ville se den rätte prins Venius, vore det ock blott ett ben efter honom, eljest skulle hon icke lemna sten uppå sten i hela staden.

Nu blef en allmän bestörtning, och konungen visste icke hvad råd han skulle finna i denna stora farlighet. Ändteligen tycktes honom vara bäst, att sända bud till lejona-kulan, för att ransaka om der funnes några kvarlevor efter hans yngste son. Vid nu sändemännen kommo uti lejon-gården, för att uppsöka benen efter prins Venius, se, då satt han sjelf lifs lefvande och lekte med de vilda djuren. Då kan man väl veta att der blef fröjd öfver stad och land, och alla bådo svennen att han skulle gå derut. Men prinsen var vred, och ville icke komma, förr än hans egen fader gjorde knäfall, och lofvade bättra hvad tillföre var brutet.

Tredje dagen, när sol rann upp, lät konunga-dottern åter breda guld-täcke öfver vägen, och satte sig i sitt högsäte; men den lille pilten stod vid hennes knä, och alla hennes män voro samlade omkring. Då klädde sig prins Venius på det aldra präktigaste i silke och skarlakan, band svärdet vid sidan, rystade sitt betsel, och steg upp på sin vind-snabba gångare. Han red så vägen fram emot skeppen; men det tycktes alla som sågo det, att han nästan flög genom luften; ty så bald en ryttare och så snabb en fåle har ingen sett hvarken förr eller

sedan. När nu pilten blef varse prins Venius, der han rände fram öfver guld-vägen, ropade han glad: »detta är min fader! detta är min fader!» och i samma stund föll äpplet bort ur barnets hand. Då steg konunga-dottern upp ifrån sitt högsäte, trädde prinsen till mötes, och undfick honom med stor glädje och kärlek. Men allt folket stod och såg deruppå, och tänkte, att man väl skulle leta länge, för att finna en hurtigare man och en fagrare qvinna i hela vida verlden.

Konunga-sonen och hans väna brud foro nu in i staden, och konungen lät tillreda ett bröllopp, så att det skulle både[164] höras och spörjas. När gästabudet hade stått med lust och lek, foro prins Venius och hans drottning bort till Ungdoms-landet, och der lefva de än i dag. Men de svekfulla bröderna kastades i lejon-gropen, och ingen har sport att de någonsin kommo derifrån. Sedan var jag inte med längre.